Prvé vzkriesenie mŕtvych a vychvátenie živých patriacich Kristovi

V článku *Druhý príchod Pána Ježiša Krista - Deň Kristov* (linka naň je uvedená za textom) históriu spasenia opisujeme *z pohľadu druhého príchodu Pána Ježiša Krista*. V tomto sa na ňu pozrieme *z pohľadu prvého vzkriesenia mŕtvych* a *vychvátenia živých patriacich Pánovi.* Vysvetlíme význam oboch výrazov a udalostí, ktoré sa nimi opisujú.

Prvé vzkriesenie mŕtvych a vychvátenie živých patriacich Pánovi je jedna udalosť, ale pojednáme o nich v dvoch samostatných oddieloch akoby oddelených udalostiach. Robíme tak z dôvodu, že je medzi nimi jedna malá odlišnosť, na ktorú upozorníme na príslušnom mieste textu článku. V inom zmysle slova, napríklad času, okamihu, v ktorom nastanú obe udalostí, opisy sú zhodné. Začneme *prvým vzkriesením mŕtvych*.

I. Prvé vzkriesenie

Význam a dôležitosť tejto udalosti

Prvé vzkriesenie z hľadiska času

Počiatok *obdobia druhého príchodu ("pricvhádzania") Pána* a **okamih** *prvého vzkriesenia* mŕtv ych sú totožne, dôjde k nim súčasne. Preto aj z pohľadu prvého vzkriesenia platí, že pred tým ako k nemu dôjde, musia nastať tie isté udalosti, ku ktorým musí dôjsť pred druhým príchodom Krista, ako o nich píšeme vo vyššie citovanom článku.

Z hľadiska času počiatok obdobia druhého príchodu Pána a prvé vzkriesenie mŕtvych a vychvátenie zo zeme živých patriacich Pánovi nastanú prakticky súčasne, ale z hľadiska účelu sú medzi nimi odlišnosti. Počas druhého príchodu Pána nastanú viaceré udalosti, nielen vzkriesenie mŕtvych a vychvátenie živých patriacich Pánovi. Okrem toho prvé vzkriesenie mŕtvych a vychvátenie živých je jednorázová udalosť, zatiaľ čo druhý príchod Pána je obdobie bližšie neurčenej dĺžky, ktoré má teda začiatok a koniec.

Terminológia

Z hľadiska histórie spásy dôležitou udalosťou je *prvé vzkriesenie* mŕtvych patriacich Pánovi Ježišovi Kristovi. V niektorých veršoch Písma sa hovorí o
vzkriesenie
z mŕtvych
(Skutky 4:2, 17:32, 24:15), v iných o
vzkriesení mŕtvych
(1. Korintským 15:42; Filipským 3:11) alebo jednoducho o
vzkriesení
(Lukáš 20:27). Vo všetkých prípadoch ide o to, že duše zomrelých opustia miesto, kde sa nachádzali po fyzickej smrti príslušného človeka.

Spolu, súčasne, razom so vzkriesením mŕtvych patriacich Pánovi dôjde aj k vychváteniu zo zeme všetkých živých veriacich v evanjelium Ježiša Krista. Z hľadiska času ide o jednu udalosť. Podrobnejšie o vychvátení píšeme v II. oddiely. Často *prvým vzkriesením* sumárne označujeme udalosť, keď si Pán Ježiš vezme k sebe svoju Cirkev.

Kedy dôjde k prvému vzkrieseniu

Podľa apoštola Pavla prvé vzkriesenie spadá do obdobia druhého Kristovho príchodu, ktorý

v jeho rétorike je pomenovaný aj ako *deň Kristov,* a ktorý nastane až potom, ako sa Antikrist posadí do jeruzalemského chrámu: „ *Nech vás nikto nezvedie nijakým spôsobom* , *lebo* ***deň Kristov nenastane, kým prv nepríde*** *odpadnutie, a nebude zjavený človek hriechu, syn zatratenia, ktorý sa protiví a povyšuje nad všetko, čo sa zovie Boh, alebo čomu sa dáva božská česť, takže sa posadí do chrámu Božieho ako Boh a bude sa vydávať za Boha* “ (2. Tesalonickým 2:3-4). Antikrist sa do chrámu, podľa proroka Daniela 9:27, posadí v polovici 70. týždeň-roka Izraelu vymeraných súdov. Udalosť posadenia sa Antikrista do chrámu upresňuje čas príchodu Pána pre svoju Cirkev.

Pavol veľmi dôrazne upozorňuje Tesalonických, aby sa **nijakým spôsobom** nedali zviesť, lebo *deň Kristov* a tým aj prvé vzkriesenie mŕtvych a vychvatenie živých („ *príchod nášho Pána Ježiša Krista a nášho zhromaždenia k nemu* …“ - verš 1) *nenastane, kým prv nepríde odpadnutie, a nebude zjavený človek hriechu, syn zatratenia* (verš 3).

Z veršov 2. listu Tesalonickým 2:3-4 a Daniela 9:27 dochádzame k poznaniu, že k prvému vzkrieseniu (a vychváteniu) dôjde v druhej polovici sedemdesiateho týždeň-roka Izraelu vymeraných Božích súdov – čiže až v období druhých tri a pol roka tohto sedemročného obdobia. A to až potom, ako sa Antikrist posadí do chrámu. Toto obdobie (druhých tri a pol roka) je podľa Jeremiáša nazvané *Jakobovo súženie* (Jeremiáš 30:7) a podľa Daniela a Matúša *veľké súženie* akého ešte nikdy nebolo a nikdy viac už nebude (Daniel 12:1 a Matúš 24:21). Počas veľkého súženia bude obdobie rozlamovania siedmych pečatí, trúbenia na siedmych trúbach a vylievania siedmych čiaš Božieho hnevu.

Záver z veršov 2. Tesalonickým 2:3-4 potvrdzujú aj verše Zjavenie 6:7-11. Tu je uvedené, že v dobe otvorenia **piatej pečate** (6:9) dušiam, ktoré boli *vo veľkom súžení zabité pre slovo Božie a svedectvo, ktoré mali* a dožadovali sa súdu a pomsty za ich preliatu krv, bolo povedané: „
aby odpočívali ešte krátky čas, až sa doplní počet aj ich spoluslužobníkov a ich bratov, ktorí majú tiež byť zabití ako aj oni
“ (verš 11).

Zo šiestej kapitoly Zjavenia a verša 11 je zrejmé, že Pán Ježiš, Baránok, je v tejto dobe ešte v nebi, je uprostred trónu a otvára pečate. A dôvod, prečo ešte tam je, je ten, že ešte nevošla plnosť tých, ktorí mu patria, ktorí sú vyvolení na spasenie z pohanov (Rímskym 11:25, viac nižšie v texte). A z iného pohľadu aj to, že ešte nie sú zabití tí, ktorí majú byť pre vieru v evanjelium (z pohanov a Židov) spasení a zabití tak, ako sú tí, ktorých duše ležia pod oltárom (verš 9). Znamená to tiež, že v dobe otvorenia piatej pečate k prvému vzkrieseniu ešte určite nedôjde lebo Baránok sa vtedy ešte bude nachádzať uprostred trónu v nebesiach (Zjavenie 5:6, 6:1-12, 8:1) a otvárať pečate.

To, že je ustanovený počet tých, ktorí mučeníckou smrťou majú osláviť Boha (Zjavenie 6:11) je v Rímskym 11 vzťahom na pohanov povedané úplne všeobecne veršom 25, v ktorom sa hovorí, že zatvrdenie Izraela skončí až po tom, ako vojde plnosť pohanov. Tieto dva verše vzaté spolu určujú dobu, pred ktorou k prvému vzkriesenie nemôže dôjsť, resp. dôjde k nemu až po tom, ako budú zabití všetci, ktorí sú k tomu určení (Zjavenie 6:11) a spasení budú, či budú ako živí alebo zabití, všetci pohania vyvolení na spasenie (Rímskym 11:25).

Apoštol Pavel oznamuje, že k prvému vzkrieseniu mŕtvych **konkrétne dôjde** po zatrúbení *posle dnej trúby:*

„
Hľa, tajomstvo vám hovorím. Všetci nezosneme, ale všetci budeme premenení, razom, v okamihu, pri zatrúbení poslednej trúby. Lebo zatrúbi, a mŕtvi vstanú neporušiteľní, a my budeme premenení
“ (1. Korintským 15:51-52). Na poslednej trúbe zatrúbi posledný zo
siedmych anjelov,
ktorým sa dalo sedem trúb (Zjavenie 7:2). „
A siedmy anjel zatrúbil… a dvadsiati štyria starci hovorili: Ďakujeme ti, Pane, všemohúci Bože, ktorý si a ktorý si bol a ktorý prídeš, pretože si prevzal svoju veľkú moc a kraľuješ…
a prišiel
tvoj hnev a
čas mŕtvych, aby boli súdení, ako i čas dať odplatu tvojim sluhom, prorokom, a svätým a tým, ktorí sa boja tvojho mena, malým i veľkým
…
“ (Zjavenie 11:15-18). Tieto verše hovoria priamo o druhom príchode Krista a o prvom vzkriesení mŕtvych a vychvátení živých, čiže
o príchode nášho zhromaždenia k nemu
(2. Tesalonickým 2:1). Vtedy dôjde aj k tomu, že „
vo dňoch hlasu siedmeho anjela, keď bude trúbiť,
dokoná sa
tajomstvo Božie
[dokončí sa jeho naplnenie a stane sa zjavným]
, ako to zvestoval svojim sluhom prorokom
“ (Zjavenie 10:7).

Tajomstvo Božie

Keď sa v Písme hovorí o tajomstve, myslí sa ním duchovné tajomstvo. Ide o tajomstvo, ktoré Boh ľuďom zjavil, alebo im ho ešte len zjaví, a to prostredníctvom svojho Ducha. O Božom tajomstve už hovoril prorok Daniel v druhej kapitole: *„je Boh na nebesiach, ktorý zjavuje tajomstvá…“* Tajomstvá, o ktorých sa hovorí v Písme, sú súčasťou Božieho večného plánu a Boh ich svojim služobníkom zjavuje, aby oznámil,
„čo sa stane v potomných dňoch
“ (Daniel 2:28).

Apoštol Pavel píše o *tajomstve Božom skrytom od vekov a od dávnych pokolení,* ktorým je: „… *jeho telo, ktorým je cirkev, ktorej som sa ja stal služobníkom podľa domosprávy Božej, ktorá mi je daná cieľom vás naplniť slovo Božie, tajomstvo, skryté od vekov a od dávnych pokolení, ale teraz je zjavené jeho svätým, ktorým Boh ráčil oznámiť, čo a aké je bohatstvo slávy toho tajomstva medzi pohanmi, ktorým je Kristus vo vás, nádeja slávy* “ (Kolosenským 2:24-27). Pavol o tajomstve Božom píše aj v Liste Efezským v kapitole 3 a 4 – pozri tiež Rímskym 16:25 a 1. Korintským 15:51. Teda toto tajomstvo sa dokoná *vo dňoch hlasu siedmeho anjela, keď bude trúbiť*
.

Tajomstvo, o ktorom píše Pavol a hovorí verš Zjavenie 10:7, sa týka Krista a jeho Cirkvi (duchovného Kristovho tela, nevesty Baránkovej). Netýka sa a nesúvisí so *zostatkom Izraela*, pozostatkom, ktorý pozostane z Izraela po prvom vzkriesení a po veľkom súžení. O tomto pozostatku prorokovali starozákonní proroci a Pán Ježiš (Matúš 23:37-39, 24: 29-31). Pavol ho v Liste Rímskym v kapitolách 9 – 11 len pripomína a potvrdzuje.

Všetci žijúci patriaci Kristovi prejdú obdobím otvárania siedmych pečatí a trúbenia siedmych trúb. Udalosti týchto dvoch období preveria pravosť pokánia a rýdzosť viery tých, ktorí vyznávajú vieru v evanjelium Ježiša Krista z Nazareta, resp. navštevujú cirkevné zhromaždenia. Len ten, kto vo viere zotrvá až do konca svojho života alebo do zatrúbenia siedmej trúby, bude spasený (Židom 3:6). Tí, ktorí sú Kristovi, tí patriaci Kristovi, v období vylievania siedmych čias Božieho hnevu (Zjavenie 15:5-16:21) na zemi už nebudú. Nikto z nich nebude podliehať Božiemu hnevu, Božiemu súdu siedmych čiaš, lebo Kristus na golgotskom kríži znášal za nich Boží hnev a Boží súd.- Všetci ostatní žijúci ľudia na zemi prejdú obdobím otvárania siedmych pečatí, trúbenia siedmych trúb a vylievania siedmych čiaš Božieho hnevu.

Na základe štyroch miest (2. Tesalonickým 2:1-4; Zjavenie 6:9-11, 10:7, 11:15-18) sme dospeli k poznaniu a záveru, že k prvému vzkrieseniu mŕtvych a vychváteniu živých patriacich Pánovi dôjde pri zatrúbení poslednej (siedmej) trúby, na ktorej bude trúbiť posledný zo siedmych anjelov.

Cirkev bude prechádzať časťou *veľkého súženia,* časťou druhej polovice 70. týždeň-roka. Bude prechádzať obdobím, v ktorom Baránok bude otvárať sedem pečatí a sedem anjelov, ktorí stoja pred Bohom, bude trúbiť na siedmych trúbach (Zjavenie 8:2). Určujúcim príčinným faktorom pre to, aby nastala udalosť prvého vzkriesenia je vojdenie plnosti pohanov, t. j. spasenie všetkých pohanov vyvolených/určených na spasenie (Rímskym 11:25; 2. Tesalonickým 2:13-14) a podľa Zjavenia 6:11 aj keď vo veľkom súžení budú zabití všetci veriaci v evanjelium, ktorí sú k tomu určení.

Miesto stretnutia

Všetci patriaci Ježišovi Kristovi – vzkriesení mŕtvi a zo zeme vychvátení živí, sa stretnú s Pánom v *povetrí*: „*Lebo sám Pán s veliteľským povelom, s hlasom archanjela a s trúbou Božou zostúpi s neba, a mŕtvi v Kristu vstanú najprv , potom my živí ponechaní budeme razom s nimi vychvátení v oblakoch v ústrety Pánovi do povetria. A takto budeme vždycky s Pánom“*
(1. Tesalonickým 4:16-17) – toto je opis prvého vzkriesenia. Nie je v ňom však uvedený údaj, ktorý by ho umiestňoval na číselnú časovú os alebo dával do súvisu s inou udalosťou odohrávajúcou sa na zemi.

Do udalosti prvého vzkriesenia patria všetci tí, ktorí sú Kristovi (patriaci Kristovi), a to zo Židov i z pohanov. Kristovi patria všetci tí, ktorý zomreli vo viere v evanjelium Ježiša Krista, alebo ako živí v tejto viere zotrvávajú do zaznenia siedmej trúby siedmeho anjela. Po prvom vzkriesení na zemi zostanú všetci tí, ktorí neuverili evanjeliu Ježiša Krista.

Udalosť Pánovho príchodu na prvé vzkriesenie nebude viditeľná ostatným ľuďom na zemi, lebo Pán Ježiš sa so svojimi nestretne na zemi, ale v povetrí nebies nad zemou. Alebo inými slovami: jeho noha sa pri stretnutí so svojou Cirkvou ešte fyzicky nedotkne zeme – Pán ešte fyzicky nezostúpi na zem. K tomu dôjde až na Olivovom vrchu na konci doby jeho druhého príchodu (v úzkom zmysle slova) alebo inými slovami: *po skončení veľkého súženia, čiže* po skončení posledného,
sedemdesiateho týždeň roka Izraelu vymeraných súdov.

Koniec doby spasenia z milosti

Prvým vzkriesením mŕtvych končí doba milosti spasenia z viery v evanjelium, ktoré hlásala Cirkev (Rímskym 1:1, Galatským 1:15-16, 2:2). Všetci Izraelci, ktorí mali vieru v živého vo fyzickom ľudskom tele prišlého Božieho Syna, zasľúbeného Mesiáša (Ján 3:16, 36; Židom 1:1-3; Lukáš 2:25, 36-38) alebo vieru v evanjelium Ježiša Krista, sú už definitívne spasení, a to zo Židov aj z pohanov. Sú spasení z milosti a ospravedlnení pripočítanou Kristovou spravodlivosťou. Do prvého vzkriesenia patria teda aj tí, ktorí uverili v Ježiša Krista ako prišlého na osľati jazdiaceho zasľúbeného Mesiáša a Kráľa Izraela v zmysle starozákonného proroctva (Matúš 21:4-9; Marek 11:1-10). Títo všetci patria do Cirkvi, do duchovného Kristovho tela a sú

nevestou Kristovou.

Po prvom vzkriesení Cirkev je definitívne u Pána (v nebesiach, resp. v ponebeských oblastiach) a skončilo sa aj šírenie evanjelia spasenia z milosti, ktoré jej bolo dané, aby ho šírila po celom svete medzi všetky národy (Matúš 28:19). V poslednej fáze veľkého súženia, v dobe vylievania siedmych čiaš Božieho hnevu, sa evanjelium milosti už šíriť nebude.

Podľa Písma po udalosti prvého vzkriesenia je to už anjel, ktorý ľuďom bývajúcim na zemi zvestuje večné evanjelium: „*A videl som iného anjela, letiaceho prostriedkom neba, ktorý mal večné evanjelium, aby ho zvestoval tým, ktorí bývajú na zemi, a každému národu i pokoleniu i jazyku i ľudu a hovoril veľkým hlasom: Bojte sa Boha, a dajte mu slávu, lebo prišla hodina jeho súdu, a klaňajte sa tomu, ktorý učinil nebo i zem i more i pramene vôd*
“ (Zjavenie 14:6-7).

Nie je zjavený kalendárny deň ani hodina, kedy začne druhý príchod Krista a tým ani to, kedy nastane prvé vzkriesenie. Písmo však okrem iných udalostí zjavuje, že dôjde k udalosti, keď *voj de plnosť pohanov*
. Čo inými slovami znamená, že budú spasení všetci k spaseniu vyvolení z pohanov. Výraz
vojde
plnosť
pohanov
znamená, že budú spasení všetci pohania vyvolení na spasenie – ani jeden nebude chýbať, a ani jeden nebude naviac.

Keď všetci z pohanov vyvoleniu k spaseniu už budú spasení, ďalší z pohanov spasení už nebudú. Prvé vzkriesenie znamená, že Cirkev je kompletná a Pán si pre ňu prišiel. K tomu dôjde pri zatrúbení siedmej, siedmej trúby (1. Korintským 15:51; Zjavenie 11:15). Nie skôr, ale ani neskôr!

II. Vychvátenie

Význam slova *vychvátenie*

V tomto článku slovom *vychvátenie* v doslovnom znení rozumieme prenesenie žijúcich veriacich v evanjelium Ježiša Krista zo zeme do ponebeských oblastí. Pán Ježiš pri svojom druhom príchode vezme svojich verných z povrchu zeme a vychváti (vytrhne) ich hore do oblakov. Vychvátenie podľa verša 1.Tesalonickým 4:16-17 je udalosť patriaca do prvého vzkriesenia. Konkrétne sa teda v tomto článku pojednáva o prvom vzkriesení mŕtvych a tým aj o vychvátení žijúcich veriacich v evanjelium Ježiša Krista z Nazareta. Obe udalosti nastanú odrazu a v skutočnosti znamenajú, že si Pán Ježiš Kristus príde pre svojich, príde pre tých, ktorí mu patria – či sú ešte živí, či už zomreli –, alebo inými slovami: príde si pre svoju Cirkev. Pretože tieto dve udalosti prebehnú odrazu, razom (verš 17) sú označované synonymickými

výrazmi ako *: prvé vzkriesenie, prvé vzkriesenie mŕtvych, vychvátenie, vychvátenie Cirkvi* , poprípade ešte ďalšími inými. Všetky tieto synonymá označujú jednu a tú istú udalosť: Pán Ježiš Kristus príde pre svoju Nevestu.

Význam udalosti vychvátenia Cirkvi

Vychvátenie Cirkvi je prvá udalosť, ktorá sa udeje pri druhom príchode Pána. Bude to, v širšom zmysle slova udalosť počas ktorej budú všetci veriaci v evanjelium, živí aj vzkriesení mŕtvi, spoločne vzatí do oblakov v ústrety Pánovi. Mŕtvi budú vzkriesení už v nových oslávených nebeských telách. Živí veriaci budú v tom istom okamihu, zrazu vzatí zo zeme a súčasne v tom istom okamihu premenení do nového tela. Na vychvátenie sa môžeme dívať aj v zmysle, že vychvátenie pre živých bude mať aj rozmer ich *smrti* (staré telo zanikne) a *vzkriesenia do novoty života* (dostanú nové oslávené nebeské telá) – v okamžiku prejdú cez smrť i vzkriesenie. Završí sa u nich (ako aj u mŕtvych) udalosť z Rímskym 6:4-5 a 1. listu Korintským 15:22-23, 50-54. Tým dôjde k tomu, že všetci patriaci Pánovi, mŕtvi i živí, budú oživení (1. Korintským 15:22) a naplnia sa aj slová verša Židom 9:27, v ktorom je uvedené, že *ľuďom je uložené raz zomrieť, a potom súd* . V úzkom zmysle slova pod vychvátením sa často rozumie len vzatie zo zeme k Pánovi živých (nezosnulých) veriacich v evanjelium.

Apoštol Pavel v 2. liste Tesalonickým 2:1 udalosť stretnutia Cirkvi s Pánom Ježišom opisuje slovami: „*Ale vás prosíme, bratia, ohľadne príchodu nášho Pána Ježiša Krista a nášho zhromaždenia k nemu…* “ Udalosť prvého vzkriesenia mŕtvych a zo zeme vzatie živých patriacich Pánovi opisuje ako príchod (zostúpenie) Pána a príchod Cirkvi (vystúpenie nášho zhromaždenia; Cirkvi s veľkým "C", Nevesty Baránkovej; nie cirkevného zhromaždenia) k nemu. Výraz *príchod nášho Pána Ježiša Krista a nášho zhromaždenia k nemu,* najvýstižnejšie vyjadruje, o čo v prvom vzkriesení mŕtvych a vychvátení živých patriacich Pánovi, ide. Pán Ježiš

vstane zo svojho miesta – teraz sedí po pravici Otca v nebesiach – a zostúpi z neba. Jeho Cirkev, zosnulí i živí v Pánovi mu prídu oproti na miesto stretnutia do povetria nad zemou. V tejto udalosti Pán Ježiš, Ženích, prichádza z nebies, zhora a jeho Nevesta, mu ide oproti zo zeme, zdola.

V závere tejto pasáže môžeme povedať, že *prvou udaloťou,* ku ktorej dôjde pri druhom príchode Pána Ježiša Krista je *stretnutie Ženícha sa svojou Nevestou* – toto je obsah a zmysel udalosti bežne opisovanej ako *prvé vzkriesenie z mŕtvych* a *vychvátenie živých* patriacich Pánovi. Výrazmi: *prvé vzkriesenie z mŕtvych* a *vychvátenie živých* je opísaný ***spôsob***, akým dôjde k stretnutiu Ženícha so svojou Nevestou.

Odlišnosť vo vzkriesení mŕtvych a vychvátení živých

O vzkriesení mŕtvych je už jednoznačne rozhodnuté ich smrťou. Pri *prvom vzkriesení* z mŕtvych do nového života vstanú len tí, ktorí zomreli vo viere v evanjelium Ježiša Krista, tí, ktorí patria Pánovi. Títo počujú veliteľský povel Pána, hlas archanjela a trúbu Božiu a vyjdú na *vzkriesenie života* (Ján 5:29; 1. Tesalonickým 4:16; Zjavenie 20:4-5). Ostatní mŕtvi zostanú v hroboch, neožijú a z mŕtvych nevstanú k životu, ale po skončení tisícročného kráľovstva vstanú k súdu a večnému zatrateniu (Ján 5:29; Zjavenie 20:12-15). O všetkých mŕtvych je už jednoznačne a definitívne rozhodnuté. V prvom vzkriesení vstanú iba tí, ktorí až do konca svojho života zostali vo viere

v evanjelium a osobu a dielo Ježiša Krista z Nazareta a v tejto viere aj zomreli. Inak je to so živými (nasledujúci odsek).

Vytrvanie až do konca. Nielen Izrael bude na konci časov preosievaný a prepaľovaný (Zachariáš 13:8-9), ale rovnako tak to bude aj s tými, ktorí sa hlásia k evanjeliu a k niektorému kresťanskému cirkevnému spoločenstvu, či skutočne majú spasiteľnú vieru. Tí, ktorí sa hlásia k cirkvi a evanjeliu, ale skutočne nepatria Kristovi, budú s prichádzajúcim súžením odpadávať - a k odpadnutiu aj musí prísť (2. Tesalonickým 2:3; pozri aj Matúš 7:21-23). Táto skupina, ak prežije rozlamovanie pečatí a trúbenie siedmych trúb, sa dostane aj do obdobia vylievania siedmych čaší Božieho hnevu. Tí, ktorí patria Kristovi počas obdobia pečatí a trúb buď zomrú, väčšina z nich mučeníckou smrťou, ale budú vzápätí vzkriesení, alebo prežijú a ako živí budú vychvátení v ústrety Pánovi, s ktorým sa stretnú v povetrí pri zatrúbení poslednej (siedmej) trúby (Zjavenie 11:15).

Počas veľkého súženia budú cirkevné spoločenstvá preosievané, triedené a preskúšavané vo viere. Mnohí v nich budú falošne ubezpečení o svojom spasení (spasení zo skutkov, sviatostí, pokrmov atď.). Títo sa nevyznačujú spasiteľnou trvácnou vierou až do konca svojho života alebo do druhého príchodu Pána. Nadchli sa pre evanjelium, zúčastňujú sa náboženského života a rôznych náboženských aktivít, ale sú druhou alebo treťou pôdou z podobenstva o rozsievačovi – ich viera je dočasná a v čase pokušenia odpadávajú. V čase skúšok, pokušenia a trápenie neobstoja a sami pochopia, aká je ich viera. To je dôvod, prečo cirkev/cirkevné spoločenstvá na konci časov musia prejsť časťou veľkého súženia – všetci prejdú obdobím rozlamovania siedmych pečatí a trúbenia siedmych trúb.

Názory na čas vychvátenia

Ako píšeme v článku *Vychvátenie pred súžením* (linka naň je umiestená za textom) otázka času vychvátenia bola v dvadsiatom storočí najviac diskutovanou eschatologickou otázkou. Sformovali sa štyri hlavné tzv. premilenianistické učenia o vychvátení. Najvšeobecnejšie prijatou a najpopulárnejšou sa stalo učenie, podľa ktorého k vychváteniu dôjde pred veľkým súžením, za ktoré je považované celé sedemročné obdobie sedemdesiateho „týždňa“ Izraelu vymeraných Božích súdov. Hlavný argument tohto učenia, východisková premisa, je argument, že Cirkev má zasľúbenie, že neprejde súžením a utrpením, ktoré príde na celý svet, že neprejde obdobím Božích súdov. Celé učenie je postavené na jednej gréckej predložke jedného verša, ktorej pripisujú iba jeden význam. Ide o verš Zjavenie 3:10. Výklad zmyslu tohto verša nie je jednoznačný. Ako píšeme citovanom článku, toto učenie je podľa 2. listu Tesalonickým 2:1-4 zvod, čiže je to *falošné učenie*.
V citovanom článku (
Vychvátenie pred súžením
) je toto stanovisko podrobne zdokumentované. Pridávame k nemu ešte nasledovnú poznámku:

Všetky udalosti sedemročného obdobia 70. „týždňa“ (Danielovho týždeň-roka) sú v učení o vychvátení pred súžením prehlásené za Božie súdy. Takto sa však na toto obdobie nemôžeme dívať. Prvých tri a pol roka bude relatívny pokoj. Antikrist ešte nebude prenasledovať ani Izrael ani ľudí cirkevných spoločenstiev. Antikrist sa v tých rokoch ešte neodhalí, bude pôsobiť „v utajení“. K celosvetovému prenasledovaniu dôjde až v druhých tri a pol roka. V tejto dobe budú prebiehať prenasledovania, utrpenia a súženie týkajúce všetkých národov sveta vrátane Izraela a cirkevných spoločenstiev. Vlastné Božie súdy sú predstavené cez vylievanie siedmych čiaš Božieho hnevu, ktoré nasledujú až po siedmych trúbach a vtedy Cirkev na zemi už nebude.

Nech sa na toto sedemročné obdobie dívame akokoľvek, pravdou zostáva, že na veriacich v evanjelium, patriacich Pánovi, alebo inak: na nové stvorenia v Kristovi, sa Božie súdy nevzťahujú. Nikde však Cirkev v Písme nemá zasľúbenie, že nebude prechádzať súžením, utrpením a prenasledovaním zo strany ľudí a zo strany Antikrista, ktorý bude v tomto období celosvetovým vládcom. Pán Ježiš svojich učeníkov upozorňoval, že ich čaká súženie a prenasledovanie tak, ako prenasledovali aj jeho a vyzýval ich k vytrvalosti a bdeniu. Veriaci nebudú ochránení pred utrpením a prenasledovaním zo strany ľudí. To sa deje už od samého vzniku Cirkvi a môžeme aj v dnešných dňoch vidieť, zažívať a počuť, že ľudia, ktorí sa hlásia ku kresťanstvu, sú po celom svete prenasledovaní, ba priam aj zabíjaní. O čo intenzívnejšie to bude za vlády Antikrista, úhlavného Božieho nepriateľa a rovnako aj všetkých tých, ktorí majú slovo Božie a svedectvo Ježiša Krista(Zjavenie 6:9-11).

To, čo má veriaci patriaci do Cirkvi, do duchovného tela, Kristovho, zasľúbené je, že nie je pod Božím hnevom a nepríde na Boží súd. Nemá však zasľúbené, že nebude podliehať súženiu, utrpeniu, prenasledovaniu zo strany ľudí a Antikrista zvlášť (pozri Daniel kapitola 7 a Zjavenie 13:7).

Apoštol Pavol píše, že veriaci v evanjelium sú vyslobodení od budúceho hnevu (1. Tesalonickým 1:10), ktorý je Božím súdom nad svetom (Ján 3:27) a izraelským národom (Daniel 9:24). Tento verš však nič nehovorí o tom, že Cirkev bude vytrhnutá tak, že bude uchránená od utrpenia na svete, od hnevu a prenasledovania človeka, ale to, že patriaci Kristovi sa nebudú nachádzať pod súdom Božieho hnevu. To je vlastne zmysel vychvátenia: záchrana od budúceho Božieho súdu.

Ani na základe verša zo Zjavenia Jána 3:10, ktorý podľa niektorých prekladoch hovorí o ostríhaní (uchránení) veriacich *od/z hodiny skúšky* a podľa iných *od/z hodiny pokušenia* sa nedá tvrdiť, že ide o vychvátenie pred obdobím veľkého súženia. Dôvod je v nejednoznačnosti prekladu tohto verša spočívajúci v nejednoznačnosti prekladu gréckej predložky
ek
, ktorú je možné preložiť aj ako
od
ale aj ako
z
.

Linky na súvisiace články:

Druhý príchod Pána Ježiša Krista – Deň Kristov

Vychvátenie pred súžením

Umiestnené: 26. 3. 2023

Upravené: 19. 2. 2024